

SKOLER nr. IV

Veng Fællesskole

Bakkeskolen

Højboskolen

Horning Ungdomsskole

Følg skitene ned i kælderen

Her finder du Egnsskolen i Horning:
Højboskolen, Toftevej 53 A, 8362 Horning

Forord

Med det fjerde årsskrift i træk omhandlende skoler og skolegang i Hørning kommune gennem flere århundreder afslutter vi emnet med denne udgivelse. Der er i forløbet gjort et stort arbejde for at redigere materialet og at skaffe billeder både fra personer med tilknytning til skolerne samt medarbejderne omkring arkiverne i Hørning og Veng.

Her i foråret har kommunen stillet en mere moderne computer til rådighed for arkivet og samtidig er der etableret internettilkobling. Et aktiv, som vi forventer os meget af i fremtiden, for lettere at kunne løse de mange opgaver som bliver pålagt arkivet.

Beklageligvis er vi kommet i en vanskelig situation, idet vores arkivleder Ejo Bjerregaard Sørensen har opsagt sin stilling på grund af sygdom pr. 1. juli. Af samme årsag vil der blive arbejdsmæssige problemer i det daglige på arkivet. En opgave, der skal løses hurtigst muligt inden den ophobede arbejdsbyrde bliver uoverskuelig.

Hjertelig tak til Ejo for den indsats hun har ydet for Hørning Egnarkiv gennem 11 år.

Hvis helbredet tillader, vil Ejøs erfaring fremover komme støtteforeningen til gode. Med tilfredshed ser vi frem til en mindre udvidelse af arkivet i Veng i form af et tilstødende rum.

Det har der længe været behov for, da pladsen er trang.

I skrivende stund har vi en udstilling på Hørning Bibliotek med et udvalg af effekter fra begge arkiver, som vi håber, vil fange interesse hos mange. Jeg kan oplyse, at kommunen for nylig har overgivet os 11 fine luftfotos i farver, der viser samtlige bysamfund i Hørning kommune. Billederne er selvfølgelig taget med på udstillingen og vil senere pryde væggene på arkiverne.

Til sidst en stor tak til alle der har bidraget med materiale til årsskriftet. Tak til kolleger i Styrelsen samt støtteforeningens bestyrelse for godt samarbejde i det forløbne år.

*Svend Kannegaard Olsen
styrelsesformand*

Egnarkivets årsskrift 2000 – Skoler I: omhandler tiden 1721 - 1850. Adslev skole, Hørning Rytterskole, Mesing skole, Veng Rytterskole og Nr. Vissing skole.

Egnarkivets årsskrift 2002 Skoler II: omhandler tiden 1850 - 1914. Jeksen skole, Hørning skole (Vestervej), Blegind skole og Hårby skole.

Egnarkivets årsskrift 2003 Skoler III: omhandler tiden 1914-1960: Hørning skole (Bakkeskolen) og Venge skoledistrikt.

Egnarkivets årsskrift 2004 Skoler IV: omhandler tiden 1960 til i dag.

Veng Fællesskole

Som afslutning på beretningen om skolernes historie skal her fortælles lidt om den skole, som kom til at afløse alle de gamle landsbyskoler i den gamle Venge kommune samt en del af skolerne i den gamle Adslev-Mesing kommune.

Visionerne

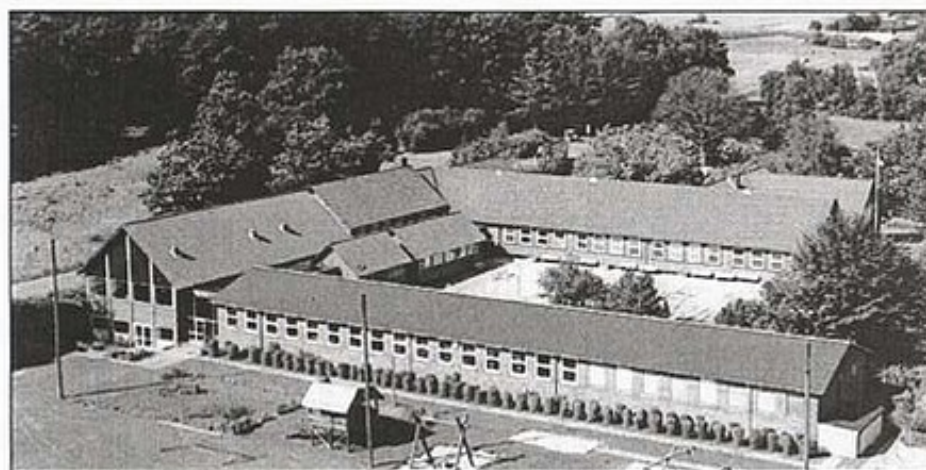
Adskillige skolelovsforslag var gået forud i Rigsdagen, som endnu i første halvdel af 1900-tallet var fællesbetegnelsen for folketing og landsting. Det gjorde det ikke lettere at få foretaget ændringer – forbedringer i folkeskolens vilkår, at alle lovforslag skulle godkendes i begge ting.

Ofte strandede gode initiativer på grund af økonomiske overvejelser, sådan har det altid været og sådan vil det nok blive ved med at være. Heldigvis har der også altid været fremsynede politikere, der kunne argumentere for de nødvendige forbedrin-

ger, som både var til gavn for landet og for den enkelte.

Det er en forudsætning for vores demokratiske udfoldelse, at vi er bredt orienteret i samfundsforhold, og det er en nødvendighed for vores deltagelse i arbejdslivets mange gøremål, at vi tilegner os brugbare kundskaber.

Allerede i 1904 havde J.C. Christensen fået ændret navnet på skolen på landet fra almueskole til folkeskole, som en mere bred beskrivelse af den kommende skole. Ordet almue var i den brede befolkning begyndt at klinge lidt for meget af det det betød nemlig: Den større eller mindre del af et lands fattige og uoplyste befolkning. Landets skolevæsen sorterede i de første år af 1900-tallet under Kultusministeriet, som også havde landets kirkevæsen under sine vinger. Men i 1916 blev Kirkeministeriet oprettet og skolen fik sit eget ministerium – Undervisningsministeriet.

Veng Fællesskole 1988

De fleste af de ministre, som havde med undervisning at gøre efter systemskiftet 1901, havde et stærkt ønske om at forbedre skoleforholdene på landet. Købstæderne havde allerede i 1903 fået deres mellemskole med realoverbygning, men de færreste børn på landet havde økonomisk mulighed for at søge disse skoler.

Den store skolekommission

Kort efter Første Verdenskrig nedsatte den daværende undervisningsminister Kaiser-Nielsen i 1919 »Den store Skolekommission«. Det kom der en betænkning ud af i 1923. Heri var stadfæstet principper, som kom til at danne grundlag ikke alene for 1937-skoleloven, men også for de store forandringer, som kom til udførelse efter skoleloven af 1958.

Da Borgbjerg blev undervisningsminister i 1929, havde han store forhåbninger om at få gennemført den nye folkeskolelov. Det lykkedes dog ikke for ham, men han fik gennemført en ny seminarielov, hvorefter læreruddannelsen blev forlænget med et år til fireårig. Desuden kom nye love om skolerens tilsyn af skolekommissioner og amtsskolekonsulenter. De skiftende regeringer havde længe ønsket at frigøre skolerne af det kirkelige tilsyn, som det blev udøvet gennem Provstesyndet.

Det blev Jørgen Jørgensen der som undervisningsminister kom til at gennemføre skoleloven af 1937. Denne lov blev den direkte årsag til at der skulle bygges ny skole.

Det er værd at lægge mærke til lovens formålparagraf: »Folkeskolens formaal er at fremme og udvikle Børnenes Anlæg og Evner, at styrke deres Karakter og give dem nyttige Kundskaber. Kristendomsundervisningen i Folkeskolen skal være i overens-

stemmelse med Folkekirkens evangelisk-lutherske Lære«.

Det var Jørgen Jørgensens egen formulering, trods en del protester blev der ikke ændret et bogstav. Det skulle vise sig at være en langtidsholdbar formålparagraf, den holdt næsten 40 år. Vi ser at skole og kirke ikke var aldeles adskilte – som nogle havde ønsket. Lokalt blev det kirkelige tilsyn heller ikke helt tilsidesat da samtlige præster i 1900-tallet til og med provst Bundgård har været medlem af og formænd for skolekommissionen.

Planlægningen

Nu blev der travlhed i alle landkommuner med at planlægge nye skoler til alle de nye fag. Der skulle være skolekøkken, sløjdsal, gymnastiksal og sportsplads ved alle skolevæsenere. Det ville blive dyrt, men regeringen gav tilskud. Også lokalt blev der holdt møder og diskuteret i slutningen af 30-erne. Men så kom Verdenskrigen og al planlægning lå stille – næsten – for i 1943 besluttede man at invitere amtsskolekonsulent Hjørt Hald til en drøftelse af muligheder for den nye skoleordning her i Venge Kommune.

Nu gik to år hen uden at man hører videre til sagen, men i november 1945 blev amtsskolekonsulenten af ministeriet pålagt at få gang i de nye skoleplaner i Venge Kommune. Lærere, skolekommission og sogneråd mødes med konsulenten. Flere forslag bliver belyst, man fornemmer at landsbyerne kæmper om at få bedst mulige forhold til egen by.

Forslag og overvejelser

I de første planer indtager Nr. Vissing en særstilling, der er enighed om at her skal der bygges. Veng og Hårby vil også gerne

have udbygget deres skoler, men samtidig kan man godt indse, at det bliver økonomisk umuligt at udbygge alle skoler med de nye faciliteter.

I Nr. Vissing foreslås at bygge en ny treklasset skole, som om nødvendigt senere kan udbygges til fireklasset, mere kan det daværende børnetal på 57 ikke økonomisk berettige til.

For den øvrige del af kommunen drøftes to forslag:

1. En treklasset skole i Hårby og en treklasset skole i Veng begge med gymnastiksal og sportsplads, desuden det ene sted sløjdløkkale, det andet sted skolekøkken og håndarbejdslokale.
2. En fireklasset skole for Venge, Hårby og Søballe fuldt udbygget med alle de nye faciliteter.

Amtsskolekonsulenten kræver efter en drøftelse, at sognerådet med det samme tager stilling til hvilket forslag, der skal arbejdes videre med. Der opnås hurtigt enighed om den fireklassede skole for Venge, Hårby og Søballe. Kort efter vedtages det at bygge treklasset skole i Nr. Vissing.

I sommeren 1950 henstiller skolekommissionen til sognerådet, at bygningen af ny skole påbegyndes snarest, da forholdene

ved de gamle skoler er yderst utilfredsstillende.

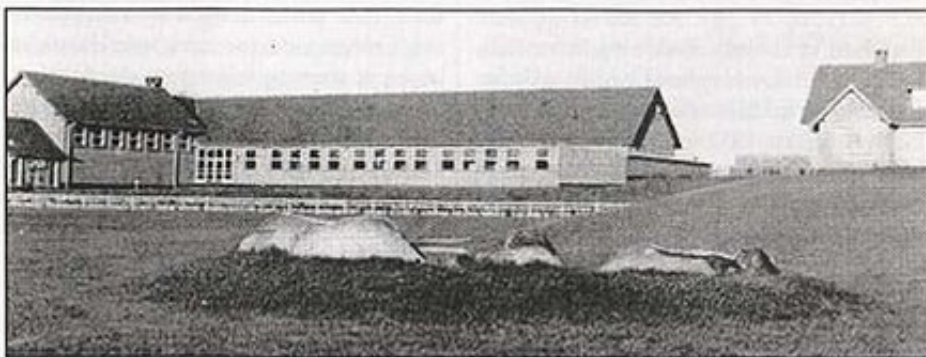
Endelig i april 1951 afholdes møde i Nr. Vissing hvor amtsskolekonsulent Hjørt Hald og arkitekterne Orla og Henry Nielsen fremlægger planer og model til en ny skole i den østlige del af kommunen. Alle udtrykker stor tilfredshed med forslaget.

Skolens placering gav tilsyneladende anledning til nogle diskussioner. Der var planer om at placere den ved Venge, men her har Hårby nok protesteret. Det ender med, at skolen bliver placeret i det åbne land mellem Hårby og Venge.

Resultatet

Endelig kan arkitekterne i maj 1953 meddele at man forventer skolen klar til brug efter sommerferien. Det kommer dog – som vanlig i sådanne sager ikke til at holde. Og navnet på skolen? Her gives ikke køb, alle vil repræsenteres, altså bliver navnet: »Venge Hårby Søballe Fællesskole«. Man havde på daværende tidspunkt ingen forestilling om, at skolen skulle få elever fra endnu 3 landsbyer: Nr. Vissing, Mesing og Jeksen.

Endelig 8. januar 1954 er skolen klar til indvielse. Historien er bragt med til den

Venge-Hårby-Søballe Fællesskole 1954.

nye skoles aula. På en væg hænger den smukke tavle, som oprindeligt havde sin plads over rytterskolens indgangsparti, hvor den sad fra denne skoles opførelse 1726 til 1870, da den blev flyttet op på den da nyopførte Venge skoles vestgavl. Efter mere end 80 år her blev den så endnu en gang flyttet.

På væggen overfor hænger kommunens våben med egetræ, kirkeklokke og abbedstave. På den store østvæg er malet et kort over kommunen, som viser skove, søer, veje, kirken og de gamle skoler.

Lørdag den 9. januar var der åbent hus for kommunens beboere. Endelig 11. januar kunne eleverne – 81 i alt – indtage den nye skole. Første leder blev I.J. Valbjørn som fulgte med fra Venge gamle skole. Øvrige lærere var Thomas og Bertha Frandsen. Annelise Bundgård blev ansat som underviser i skolekøkkenet. Selv om skolen efter den tids forhold var meget moderne, blev skolekøkkenet – udover el-kogeplader – udstyret med komfur, som pigerne skulle lære at bruge, da det endnu var almindelig brugt i mange hjem. Komfuret kom dog aldrig i brug da man ikke anskaffede det nødvendige køkkenudstyr.

Der kom ret hurtigt et skift i lærerstaben. Efter sommerferien 1955 afløses Valbjørn af Poul E. Søgård, og i 1956 afløses familien Frandsen af Gudrun Vesløv og Peter Friis Kristiansen. Lærerstaben består således fortsat af tre fuldtidsstillinger.

Endnu i marts 1957 godkendes tegninger og planer for ny skole i Nr. Vissing, men tiden er trods alt ved at løbe ud for projektet – en ny skolelov er på vej.

Skolen efter 58-loven

Da Jørgen Jørgensen for anden gang blev undervisningsminister, havde hans forgæ-

gere næsten færdiggjort et nyt skolelovsforslag, og året efter kunne 58-loven præsenteres på en lang række skolemøder over hele landet. Loven blev fulgt op af den vel nok mest vidtgående vejledning, som til dato var fremstillet. Den blå betænkning blev den kaldt. Dens officielle titel var: »Undervisningsvejledning For Folkeskolen«, men blå var den.

De praktisk-musiske fag fik nu en fremtrædende plads i det nye skoleskema. Man fornemmer at mekaniseringen og industrialiseringen er på hastig fremmarch også i vort dengang traditionelle hovederhverv landbruget.

Den nye lov pegede stærkt i retning af en årgangsdelt folkeskole. Det var også ønsket i Veng, men man manglede lokaler. Man gjorde i første omgang skolen 6-klaset og indrettede sig i specialklasserne. Der blev trængsel, da også de fire ældste årgange fra Nr. Vissing 1960 blev overflyttet til Veng Fællesskole, som herefter blev skolens navn.

Nyt byggeri

Da man i 1962 oprettede frivilligt 8. skoleår, blev det påtrængende at bygge en ny fløj til skolen. Den stod klar til indvielse i maj 1967, samtidig blev også de yngste elever fra Nr. Vissing overflyttet til Veng. Alle kommunens elever blev herefter undervist ved samme skole, men nu havde man også fået plads i nogle meget moderne indrettede klasselokaler og et stort og velforsynet sløjdlokale til både træ- og metalsløj. Det gamle sløjdlokale blev indrettet til fysik og biologi.

Disse meget moderne lokaler blev i de følgende år besøgt af en mængde skolefolk fra hele landet, som her kunne se, hvor godt sådanne lokaler kunne indrettes. Nu var lærerstaben også efterhånden vokset til 10.

K.B. Andersen fik gennemført den store reform af folkeoplysningen med fritidslo-

ven i 1968. Den undervisning, som denne lov medførte, fik også stor gavn af de nye gode lokaler i Veng.

Som et lille kuriosum bør nævnes at spanskrøret og anden korporlig afstraffelse i skolen ved lov blev afskaffet i 1965. Det havde allerede Christian den Anden forsøgt 1520 altså – næsten firehundrede og halvtreds år tidligere – ting ta'r tid.

Skoleorkestret

I 1960 blev lærerstaben udvidet med et spændende lærerpar, som kom hertil fra en dansk skole i Argentina, som de en årrække havde ledet – Eva og Erik Voigt. Erik Voigt var en musikalsk begavelse, som kunne spille på næsten ethvert instrument. Han oprettede et blæseorkester og oplærte en flok af skolens elever, som optrådte ved utallige lejligheder i de følgende ca. 15 år.

En gang om året blev der opført en stor offentlig koncert på den gamle festplads i Nr. Vissing. Desuden spillede orkestret i kirken ved højtiderne, ved skolekoncerter og ved mange andre festlige lejligheder.

Kommunalreformen

Efter kommunesammenlægningen i 1970 blev oprettet børnehaveklasse ved skolen. Det lagde beslag på et af de nye klasselokaler. Da børnetallet i begyndelsen af halvfjerds-erne så ud til at være faldende, blev det efter forskellige høringer besluttet at overføre elever fra Mesing-Jeksen skoledistrikt til Veng Fællesskole. Skolerne i Mesing og Jeksen havde været nedlagte en kort årrække og eleverne herfra var overflyttet til Høring. Nu blev de flyttet igen, men det gav heldigvis ikke store problemer. Det blev også besluttet, at de sidste 2 år af den udvidede skolepligt skulle foregå i Høring. Med tilgangen af elever fra nabosognet var

der igen så mange elever, at det begyndte at knibe med pladsen i skolens lokaler, navnlig børnehaveklassen havde alt for trange vilkår.

I 1972 fremlagde Knud Heinesen forslag til en ny skolelov, hvis formål skulle være at skaffe mere fornuftige undervisningsrammer efter 68-ungdomsoprøret på mange undervisningsinstitutioner. Eleverne skulle herefter forberedes til »medleven og medbestemmelse i et demokratisk samfund«. Folkeskolen skulle være udelte 10-årig med børnehaveklasse.

Karaktersystem og eksaminer afskaffes og der skulle være fri adgang til gymnasierne. Tove Nielsen arbejdede videre med loven, men det blev Ritt Bjerregård der i 1975 fik loven gennemført.

Der bygges igen

Pladsmanglen på skolen var nu blevet så påtrængende især i børnehaveklassen, at nyt byggeri trængte sig på. Formningsfaget var også efterhånden blevet så omfattende, at der blev behov for et særligt formningslokale. Også håndarbejde behøvede mere plads i eget lokale.

I midten af halvfjerds-erne begynder man så at planlægge en skoleudvidelse. Skolen havde fået skolenavn, som sammen med lærere, arkitekt og kommune foretog en omhyggelig bearbejdning af planerne. Da skolen desuden havde fået ansat en sekretær savnedes ordentlige kontorforhold. Det fik man nu sammen med det godt indrettede formningslokale og håndarbejdslokale. Men størst opmærksomhed vakte et meget stort og moderne lokale til børnehaveklassen. Der blev også plads til lokalhistorisk arkiv i de nye kælderlokaler.

Endnu engang havde man fået nogle helt enestående faglokaler. De stod klar til indvielse i 1977, og atter fik vi mange besøg af

skolefolk fra andre egne, som ønskede at se, hvor smukt og praktisk man kunne indrette sig. Nu havde skolen de faciliteter, som enhver med den da gældende undervisningsplan med rimelighed kunne ønske. De nye undervisningsmaterialer og alle de moderne hjælpemidler, som undervisningen efterhånden behøvede, krævede mere plads. Det daværende »verandalærerværelse« i 68-fløjen blev for snævert til den voksende lærerstab og al det moderne udstyr.

Atter nyt byggeri

Sidst i 80-erne blev det besluttet at bygge nyt lærerværelse som en fløj bygget til skolekøkkenet, der samtidig blev moderniseret. Loftrummet over de to lokaler blev forberedt til et moderne sang- og musiklokale. I 1988 kunne man indvie det nye lærerværelse, igen et meget vellykket byggeri. Få år efter indrettede man loftetagen til undervisning i sang og musik, også her fik man et meget funktionelt og smukt rum.

Da man byggede for halvtreds år siden, havde man en forestilling om, at man fik en skole for generationer. Det var ikke muligt dengang at forudse, at nye skolelove i hastigt tempo ville stille voldsomt øgede krav til rammerne omkring undervisningen. En kendsgerning blev det i hvert fald, at skolen fik nye store udvidelser en gang i hvert ti-år som fulgte.

Hver gang et nyt byggeri var afsluttet, mente både myndigheder og lærere, at nu kunne det ikke blive bedre, og dog må man konstatere, at udviklingen skrider så hastigt, at nye krav og planer kræver stigende tempo i modernisering af rammerne.

Folkeskolens nugældende formålsparagraf kapitel 1 stk. 2 siger om dette: »Folkeskolen må søge at skabe sådanne rammer for oplevelse, virkelyst og fordybelse, at elever-

ne udvikler erkendelse, fantasi og lyst til at lære, således at de opnår tillid til egne muligheder og baggrund for at tage stilling og handle«.

Sidst er besluttet at skolebygningerne skal huse en skolefritidsordning, det lagde beslag på det meste af 66-fløjen, så manglede man igen klasser. Det gav anledning til endnu et byggeri – det hidtil dyreste.

Det medførte dog ikke nye tilbygninger udover nogle gangarealer, som blev hægtet på de eksisterende bygninger. De oprindelige gangarealer blev lagt til de eksisterende klasser. Desuden blev der indrettet klasse-lokaler i den oprindelige skolebygnings tagetage. Her blev plads til tre store lyse rum. Igen har skolen fået store, lyse og velindrettede rum til undervisningen.

En Fødselsdag

Det sidste byggeri nåede lige at blive færdigt til skolens 50-års jubilæum 8. januar 2004. Alle elever, som havde gået på skolen i de 50 år, var inviteret 9. januar til at se, hvordan deres skole havde udviklet sig, og de mødte op i stort tal. Om aftenen var der stor fest i Borgernes Hus for 577 gamle elever, lærere og ansatte. Det blev en uforglemmelig aften med spisning, sang og taler og ikke mindst samtaler med gamle klassekammerater om gode oplevelser fra skoletiden. Det var en god og smuk oplevelse for os, som var med.

I næsten 300 år har man haft gode og velindrettede skolebygninger her i sognet begyndende med Rytterskolen fra 1720-erne over landsbyskolerne fra 1870'erne til nu en smuk og velfungerende Veng Fælleskole 2004.

Peter Friis Kristiansen

Veng Fælleskoles nuværende og tidligere personale

Personale

Jul. Valbjørn	08.01.1954 – 31.07.1955
Thomas Frandsen	08.01.1954 – 31.07.1956
Berthe Frandsen	08.01.1954 – 01.04.1956
Annelise Bundgård	08.01.1954 – 31.03.1956
Poul Erik Søgaard	01.08.1955 – 31.07.1987
Gudrun Æro	01.04.1956 – 31.08.1989
Peter Friis Kristiansen	01.08.1956 – 01.09.1992
Erik Voigt	01.08.1960 – 31.08.1982
Marie og Henry Sørensen, pedel	01.08.1960 – 31.07.1984
Eva Voigt	01.08.1960 – 01.12.1982
Karen Kampp Nielsen	01.08.1962 – 31.07.1963
Karen Kampp Nielsen	01.08.1965 – 30.06.1995
Jan Hanghøj	01.08.1963 – 31.07.1968
Kirsten Hanghøj	01.08.1963 – 31.07.1965
Anders Beck-Rasmussen	01.08.1964 – 31.10.2001
Åse Beck-Rasmussen	01.08.1967 – 31.07.2001
Birthe Vinkler	01.02.1971 –
Erna Bachmann, sekretær	01.04.1975 – 28.02.1979
Bent Vorre Olsen	01.08.1975 –
Karen Moberg	01.08.1975 – 31.01.1978
Jette Hansen	01.08.1977 – 31.07.1987
Jytte Rasmussen	01.02.1978 – 31.07.1982
Kirsten Dissing, sekretær	01.03.1979 – 30.11.1984
Poul Jørgensen	01.08.1980 –
Christel Askholm	01.08.1982 –
Anne Dorte Johansen	01.08.1982 – 31.07.2003
Kjeld Pedersen, pedel	01.08.1984 –
Klavs Pallesen	01.11.1982 – 31.07.1997
Kirsten Sørensen, sekretær	01.12.1984 – 31.10.2002
Bjarne Clausen	01.11.1984 – 01.08.1989
Marianne Gregersen	01.08.1985 – 31.07.1986
Lise-Lotte Segall	01.08.1987 – 31.07.1998
Birgitte Høyer	01.08.1990 – 31.07.1991

Anders Friis Jørgensen	01.08.1992 – 31.07.1996
Jytte Nissen	01.08.1992 – 31.07.1993
Gitte Nystrom	01.08.1993 – 31.07.1994
Anders Voigt Lund	01.08.1994 – 01.07.1995
Bodil Hvelplund	01.08.1995 –
Tove Barslund Pedersen	01.08.1995 –
Rita Kyhn	11.03.1996 –
Peder Lund Thrane	01.08.1996 –
Ellen Lystbæk	01.08.1996 – 31.07.1998
Ulla Engholm	01.08.1996 – 31.07.2001
Tine Kaa Hansen	01.08.1998 –
Henry Thomsen	01.11.1998 –
Louise Gamst Christiansen	01.08.2000 –
Stine Damgaard, sekretær	15.10.2002 –
Linda Kolling Pedersen	01.08.2003 –

Skolekommissions- og skolenævnformænd ved Veng Fælleskole

Halvor Bundgård	1954 – 1956
Niels Henning Nielsen	1956 – 1958
Ejler Eriksen	1958 – 1970
Kristian Munk-Pedersen	1970 – 1974
Gunnar Kristensen	1974 – 1978
Maria Nielsen	1978 – 1986
Søren Erik Pedersen	1986 – 1990

Skolebestyrelsesformænd ved Veng Fælleskole

Poul Erik Sørensen	1990 – 1994
John Sindberg	1994 – 1998
Ole Juhl Jeppesen	1998 – 2002
Helle Bach Andersen	2002 –

Blegind-Hørning Fællesskole - Hørning skole - Bakkeskolen

Jeg kom sammen med min hustru til Hørning i 1959. Vi havde fået ansættelse på Blegind-Hørning Fællesskole. Skolens var på det tidspunkt ikke særlig stor. Der var en klasse på hver årgang samt en forberedelsesklasse til det nye præliminærkursus, som i 1959 kun omfattede en klasse - med 5 elever. Altså i alt 9 klasser af varierende størrelse. Den største klasse fandtes på 6. klasstrin og var på 36 elever.

I skolens ældste bygning var der 5 klasser og et fysiklokale, og i den nybyggede B-fløj var der 4 klasser. I denne fløj var der tillige en samlings- og spisesal, hvor de elever, der ikke kunne nå hjem i middagspausen kunne spise deres madpakker og drikke deres medbragte saftvand. I kælderetagen var der sløjdløkkale og skolekøkken. I samme bygning var også et lærerværelse, som med nød kunne rumme de ansatte lærere.

I skoleåret 1959-60 var der 11 lærere. Førstelæreren hed Andreas Lindberg og lærerne var: Ellen Riisberg, Jørgen Kleis, Bent Botker-

Skolegården skal gøres mere tiltalende ca. 1950
(H-40/227)

Rasmussen, Birthe og Erik Jensen, Ruth Jørgensen, Rena Bisgaard, Helge Jensen, Birthe Leth og undertegnede. Lærerværelset var udstyret med et rundt bord og 11 stole, samt en kogeplade, så der kunne laves kaffe. Kaffebrygningen var lagt i hænderne på Ellen Riisberg, som satte sin klasse til »selvstudier«, når kaffen skulle tilberedes, eller også sendte hun et par piger fra sin klasse over for at brygge kaffe.

I en bygning, der lå for sig selv, var der en nybygget gymnastiksal. I dag hedder den »Den gamle sal«, men på det tidspunkt var den en nyskabelse, som omegnskommunerne besøgte, når de stod overfor at skulle bygge gymnastiksal.

Det var lange arbejdsdage man bød lærerne. De fleste havde fuldt skema, hvilket indebar 36 undervisningstimer fordelt på ugens 6 hverdage.

Elevtallet voksede hurtigt. Hertil medvirkede, at syvende årgang fra skolerne i Mesing, Jeksen og Adslev sendte 8. årgang til skolen, idet de skulle undervises i engelsk og fysik. Året efter, i 1963, flyttede de tre enelærere ved disse skoler til Hørning med deres elever. Pladsen blev meget trang og man måtte oprette mange vandreklasser.

Ved samme lejlighed blev skolen omdøbt til Hørning skole.

»Den blå og den brune betænkning«

I 1960 blev der udgivet en undervisningsvejledning for folkeskolen. »Den blå betænkning« blev den i daglig tale kaldt. Den skulle danne baggrund for de lokale læseplaner, så man fik en større ensartet-

Bakkeskolen ca. år 1995

hed i undervisningen i landets skoler. Tidligere havde næsten hver skole sine egne læseplaner, og der kunne være store forskelle på måden man opdelte stoffet på i de forskellige fag. Året efter kom atter en betænkning, »Den brune«, som fastlagde regler for folkeskolens afsluttende prøver og her traf man for første gang på betegnelsen 8. - 9. klasse. En ordning, som gav alle elever mulighed for at blive i skolen efter 7. klasse og at gå op til prøver efter 9. klasse. Senere fik eleverne tillige tilbudt 10. klasse, som ikke tidligere havde været tilbudt udenfor visse storbyer.

Pladsmangel

Der skete i det hele taget store omvæltninger i skoleverdenen i 60-erne. Ikke blot på landsplan men også i Hørningområdet. Der var stor aktivitet indenfor parcelhusbyggeriet. Rosenvænget voksede hurtigt, og det samme skete i andre dele af byen. Mange af tilflytterne havde skolesøgende børn og elevtallet eksploderede, så der ikke var en enkelt vandreklasse men en tre-fire stykker.

Det tidligere morgensangs- og spiselokale blev inddraget til 2 klasseværelser (papklasserne), idet de var opbygget med et træskelet og beklædt med hård masonit. Det var

ikke store klasser, de kunne rumme, for der kunne maksimalt være 20 elever ved to-mands borde, og derfor var det de mindre overbygningsskoler, der fik lokale her.

Før Højboskolen i 1975 blev taget i brug var skolens elevtal lige omkring 1000 elever. og antallet af lærere over 60. Det lettede de følgende år, i

takt med at Højboskolen blev udbygget til en to-sporet skole i løbet af ca. fem år.

Mange år i byggerod

Hørning skole var i disse år én stor byggeplads. Allerede i 1964 opkøbte kommunen to ejendomme ved Skanderborgvej. Det drejede sig om mekaniker Evald Tandrup's hus med værksted og elinstallatør Magnus Niensens hus. Autoværkstedet blev revet ned, og derved gav man plads for en ny klassebygning i to etager. På hver etage var der 4 klasseværelser og et depotrum. Bygningen blev koblet på den oprindelige skolebygning med en aula, som opførtes med store glasfacader i stueplan, og på 1. sal blev indrettet

Bakkeskolen med pavillon 1990 og før renoveringen af D-fløjen.

Musikbutik på Bakkaskolens bibliotek. Fra venstre ses Hanne Bjerregaard Nielsen, Jane Albriktsen, Laila Steffensen, Birthe Sørensen, Harry Pedersen og Palle Jacobsen

nyt lærerværelse og inspektørkontor. Magnus Niensens hus fik lov at blive stående og blev indrettet til pedelbolig. (Senere er det blevet administrationskontor for Ungdomsskolen.)

Der var tænkt nye tanker i forbindelse med de otte nye klasseværelser i bygningen. Alle klasseværelser fik gulve af linoleum i hver sin farve, ligesom væggene fik matchende farver.

Den nye aula var så stor, at man kunne holde morgensang her, inden man gik til den første time. Der blev skabt sammenhæng mellem den gamle og nye bygning i såvel stueetage som på 1. sal. Næste etape var opførelsen af en vinkelbygning i forlængelse af gymnastiksalen og med facade ud mod den nyanlagte Skolevej. Også her måtte kommunen ud og købe et hus med grund. Derved mistede skolen sit lille grønne areal, som gennem årene havde fungeret som en lille bold- og idrætsbane. Den nye bygning var utraditionel i sin udformning, idet den bestod af betonsøjler. Som bar etagerne og med ydervægge af eternit på træskelet, og med store vinduesarealer. Det flade tag var ligeledes et brud på normal byggeskik.

Endnu en ejendom måtte falde for nye

udvidelser. Denne gang var det Therkelsens store hus øst for skolen, som gav plads for en ny fløj på skråningen ned mod banen. Her blev plads til to klasseværelser, et folkebibliotek og et skolebibliotek i underetagen og på 1. sal nyt lærerværelse samt lokale til biologi. Bygningen var teknisk identisk med den senest opførte.

Den nye bygning blev forbundet med de eksisterende ældre bygninger med en ny stor aula og nye kontorer for administrationen.

Helt ny skole?

På dette tidspunkt var der stor debat om skolens fremtid. Lærere og de kommunale skolemyndigheder skulle tage stilling til, om man fortsat skulle udbygge skolen eller man skulle stoppe her og lade opføre en helt ny skole øst for byen. Efter lange overvejelser blev man dog enige om, at skolen fortsat skulle udbygges.

Altså gik man i gang med opførelse af næste bygning, der fortrinsvis rummede fagllokaler. I kælderetagen blev indrettet nyt sløjdllokale med depoter. Stueplanen gav plads til nyt skolekøkken og 1. sal gav mulighed for nyt musiklokale. Desuden var der 5 almindelige klasseværelser.

Nu var det idrætsfaciliteterne, som trængte til et løft og den sidste jord helt ned mod Engvej gav så grundlag for opførelse af en svømmesal i kælderplan og en ny, stor gymnastiksal ovenpå. De seneste to bygninger blev gjort tilgængelige med en lang trappe (kondistien), hvorfra der var udgang til de frie områder mellem bygningerne - en gårdhave og en asfalteret legeplads med udgang fra den nye gymnastiksal. Under den sidste blev der indrettet beskyttelsesrum. Et lokale der gennem mange år blev anvendt til forældremøder,

klassefester, ungdomsskoleaktiviteter og sågar som lokale for to klasser. Hørnings første forsøg med åbenplanskolen!

Skoleledelsen

I 1960 var lederen af skolen førstelærer Andreas Lindberg. Han forlod stillingen i 1963 for at blive lærer i Hornslet. Som afløser for ham indtrådte Erik Hansen, der kom fra en stilling i Holbæk og nu blev skoleinspektør. I 1968 blev stillingen atter ledig, og ansat blev Charles Andersen, der kom fra en tilsvarende stilling på Lolland. Charles Andersen blev senere ledende skoleinspektør og i 1980 skoledirektør. Han flyttede da bort fra skolen og fik kontor på Vestervej. Siden da har Søren Nielsen stået

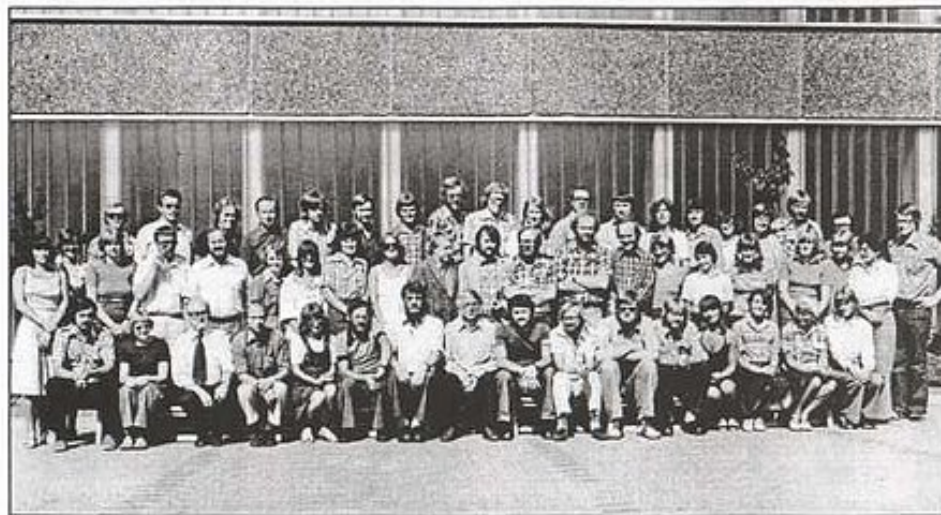
for ledelsen af skolen, som i mellemtiden havde fået navnet Bakkaskolen.

Renoveringer og omflytninger

Selv om alle bygninger nu var på plads er der løbende blevet renoveret og ombygget. Fagllokaler har byttet plads, eternitfacaderne er afløst af røde mursten, A-fløjen og D-fløjen er indvendig blevet indrettet på en sådan måde, at de bedre lever op til nutidens krav til undervisning og der er indrettet fællesrum i forbindelse med stort set alle klasselokaler.

Tro mig, om det ikke vil fortsætte i tiden der kommer.

Ole Krarup Leth

Bakkaskolens lærere 1978 - bagerst fra venstre: Mogens Hansen, Georg Rasmussen, Margrethe Holm-Petersen, Harry Plet Erik Overgaard, Gert Miller, Jørn Sørensen, Per Østergaard, Hans Jørgen Nørgaard, Vibeke Heider, Gert Madsen, Aksel Bang, Inge Gerd Risom, Ruth Rasmussen, Birthe Leth, Esther Bross, Mogens Krüger, Peter Toft 2. række stående: Jette Bach, Karen Inger Rasmussen, Anne Plesner, Bent Bøtker Rasmussen, Ejvind Sørensen, Ruth Jørgensen, Ena Lyngsø, Annalise Abussini, Birthe Braad Lund, Lene Tromborg, Lillian Stahlhut, Karen Bang, Marta Bethelsen, Birthe Jensen, Arne Holm-Petersen. Forreste række siddende: Ole Nissen, Helle Lunilsgaard, Erik Jensen, Ole Leth, Hanne Smidt, Arne Illeborg, Ole Holmskov, Charles Andersen, Keld Lyngsø, Werner Schmidt, Bent Lundager, Bent Kjær, Ulla Hohwy, Inger Bach-Jensen, Solveig Faurby og Anette ...

Skolegang i Hørning Skole fra 1950 til 1957 i Blegind-Hørning Fællesskole

Som for så mange andre var det en stor dag at begynde at gå i skole i første klasse. Den første skoledag i april 1950 var en dag jeg længe havde set hen til. Nu endelig blev man regnet for noget, og var noget, som dem der var mindre, ikke var. Mine forældre kom til Hørning i 1946, så vi var ret nye på egnen. Det var første gang vi skulle være sammen med mange andre børn i en større forsamling, og vi skulle gå der i syv år. Ingen af os havde været i børnehave eller lignende. Det var der ikke noget af dengang; men når man begyndte at gå i skole, så var man blevet stor. Vi var den første klasse, der ikke kunne huske krigen og befrielsen i 1945, men vi havde fået fortalt om den, så vi troede vi kunne huske den.

Skolen havde dengang fem skoleklasser og tre lærere. Mange af os gik stadig i omsyet tøj eller i søskendes aflagte. Kradsulden (celluliden), der stak og kradsede på huden, var heldigvis ved at være på retur, men kunne stadig købes. Krigens eftervirkninger kunne stadig mærkes. Det var endnu svært at købe ordentlig tøj, og vi havde stadig rationeringsmærker til sukker og kaffe.

Ved indgangen til hver skolestue var der et reolsystem med et rum til hver elev, hvor vi kunne opbevare skifteskoene. Det var et par kludesko vi havde med hjemmefra. Sålen på nogle af dem var lavet af gamle cykeldæk. Til den første skoledag havde mange af os fået et nyt penalhus i julegave, hvis ikke der havde været et, der kunne

Bakkeskolens lærere ca år 1965. Siddende til venstre: Eigil Sennels, Keld Lyngsø, Georg Rasmussen, Erik Jensen, Erik Hansen (inspt.), Jørgen Kleis, Ole Leth, Knud Erik Jensen, Harry Plet, Bent Faurby, Bent Bøtker Rasmussen. Siddende fra venstre: Inger Bach-Jensen, Karen Inger Rasmussen, Ena Lyngsø, vikar, Ulla Hohwy, Bithe Jensen, Ellen Risberg, Birthe Leth, Ruth Rasmussen, Kirsten Rimkrat, Grethe Kirkegaard (Jørgensen).

Bakkeskolen 7.D 1988-89

Øverst til venstre: Susanne Udengård, Christina Larsen, Søren Larsen, Brian Olsen, Henrik Larsen, Lars Sørensen, Steen Hansen.

I midten: lærer Tove Nielsen, Marianne Aalling, Betina Rasmussen, Marianne Hansen, Claus Rasmussen, Michael Elgård, Søren Christensen, lærer Jørgen Pherson.

Nederst: Birgitte Jørgensen, Birgitte Rasmussen, Rikke Lørup, Morten Groth og Brian Nielsen.

arves efter en ældre bror eller søster. Mange af penalhusene var endnu dengang, lavet af træ, og nogle var i to etager.

I 1.klasse havde vi frk. Riisberg til klasse-lærer. Den første time begyndte hver dag med morgensang. Hvem kan ikke huske, »Nu titte til hinanden« og så blev der bedt Fadervor.

Hun havde sin egen måde at fortælle om de skiftende årstider. Hver morgen, når solen ellers var fremme, skulle vi lige tjekke af, hvor skyggen fra overkanten af vinduet var. Den var på væggen, lige under loftet, på en række billeder, og efterhånden som solen kom til at stå højere på himlen, gik skyggen hver dag et lille stykke mod gulvet.

En stor del af skrivekunsten foregik med grif-

fel på en skiffertavle. Der blev også brugt papir og blyant. Men vi brugte griffel og tavle frem til 1954. Til at viske tavlen ren havde vi en fugtig klud i en tom tobaksdåse eller lignende. Hvis det kun var lidt reparationsarbejde, der skulle udføres, kunne en finger og lidt mundvand også bruges. Men det var selvfølgelig ikke velset at bruge den metode. Lugten af den sure tavleklud, der blev frigivet når tobaksdåsen blev åbnet, fornemmer jeg stadig.

På et tidspunkt blev vi betroet at skrive med pen og blæk. Penneskaffet blev taget frem; det havde også været med i penalhuset, som julegave. Kongepennen, som vi fik udleveret, blev sat i ,og træk-

papiret omhyggelig lagt, som vi havde fået at vide af læreren. De første forsøg kunne indledes. Begyndervanskeligheder var der; den spidse pen kunne gå i papiret, så blækket spruttede, og man kunne også være uheldig og lave en blækklut.

Frk. Riisberg var rigtig god til at undervise i de mindste klasser, især til at fortælle danmarkshistorie og verdenshistorie, som hun så også havde med de store klasser. De store kunne hun dog ikke styre, ja vi var nogle »rødder« i de klasser. Men alligevel. Hun kom til 1933 i historien om nazisternes overtagelse af magten i Tyskland, deres krigsførelse, fremmarchen, besættelsen 9. april 1940, jødeforfølgelserne, koncentrationslejre o.m.m. Da blev der stille i klassen.

Det var så tæt på vores erindring, men vi kunne alligevel ikke huske det. Hun fortalte om budskabet fra London, befrielsen, den 4. maj om aftenen. Da græd hun.

Hun ville også gerne fortælle lokalhistorie. For eksempel om den hvide bus der havde stået på Evald Tandrup's mekanikerværksted ved siden af skolen. Hun fortalte om hvordan Georg Bertelsen fra Pindsmølle havde fået malet bussen hvid og om hvordan han og sønnen, Preben Bertelsen, før krigens afslutning havde hentet norske og danske koncentrationslejrfanger i Tyskland.

Frk. Riisberg havde også gymnastik og håndgerning med pigerne. Det var ikke noget vi drenge blev undervist i, så her må jeg henvisse til årsskriftet 2003 med frk. Riisbergs erindringer »40 år på Hørning Skole.«

Lærer Søgård havde vi i første klasse til regning, geografi og gymnastik. Han var ugift og boede i et hus - en nedlagt ejendom - på den vej, der nu hedder Alleén. Han havde interesse for duer og havde en del af dem, men nok mest for at kunne få en stegt engang imellem. I regnetimen i første klasse brugte vi kugleramme. Den lille tabel skulle læres udenad og senere den store. Også her brugte vi i de første år griffel og skiffertavle.

Geografiundervisningen bestod en del i at lære byerne udenad på remse, men også i at finde dem og vise dem på det store verdenskort eller på danmarkskortet. Vi fik faktisk et godt grundlag til en god viden om de forskellige landes størrelse, befolkningsantal, religion og hovederhverv. I de ældste klasser havde vi også dansk med lærer Søgård. Udover undervisningen kun-

ne han godt overtales til, at vi måtte stille, »Tyve spørgsmål til professor Søgård«, eller til oplæsning om ulvehunden Silver King.

Gymnastiktimerne, som Søgård havde med drengene, var i vinterhalvåret i gymnastiksalen. I sommerhalvåret tog han os gerne med til Fregerslev Stadion, og så spillede vi fodbold. Enkelte gange cyklede vi med ham for at bade i Solbjerg Sø. Efter gymnastiktimen var der engang imellem brusebad. Disse dage havde vor mor godt styr på, da skulle vi i hvert fald være renskede. Det kunne ses på tærerne, når det måske alligevel var glippet for nogle af os med rengøringen hjemmefra. Badet sluttede altid med, at der blev lukket for det varme vand og lukket op for det kolde, så vi kunne få det kolde gys. Forsøgte vi at krybe ind i et hjørne af bruserummet, blev vi beordret ud i det kolde vand igen.

Lærer Søgård rejste en del og ville gerne fortælle om sine oplevelser. Han havde et år været i Ægypten, havde set pyramiderne og fortalte også om en oplevelse, han havde haft i et selskab med en gruppe af mænd fra den lokale befolkning, der ikke bestilte andet end at ryge opium dagen lang. Han havde røget sammen med dem og fortalte nøje om, hvor salig en tilstand han havde været i, og hvor godt han havde haft det.

Lærer Reinholt, der var førstelærer, underviste i religion og skrivning. Os i de ældste klasser, havde han også til regning. Religionsundervisningen fyldte mere end den gør i dag. Vi blev hørt i det stående, for at vi ikke skulle kunne læse det op af bogen. Salmesang fik vi for, og skulle lære dem så vi kunne dem udenad. Reinholt var en streng lærer og mange i de små klasser var bange for ham,

men han var grundig i sin undervisning.

I skrive timerne i første klasse skulle vi begynde med at tegne høstakke. De skulle hælde lidt til højre, men være rette i ryggen som soldater, selvom vi syntes, at soldaterne ville falde bagover. Med andre ord; vi skulle lære skråskrift. En skrift som mange unge mennesker i dag har lige så svært ved at læse, som vi ældre har med at læse gotisk håndskrift.

I sangtimerne spillede han på violin. Det så ud til, at det var meget anstrengende for ham; han tog gerne jakken af. Hans violin manglede en streng, og det var vist den til de høje toner.

De elever, der var særlig dygtige og skulle på Realskolen i Skanderborg, fik ekstra undervisning hos ham. Det var som regel i en anden klasse, på nederste skolebænk, efter at undervisningen var slut i deres egen klasse. Han satte en meget stor ære i, at de elever, der kom fra Hørning Skole, var blandt de dygtigste på Realskolen

I 1954 blev skolen udvidet til en syvklases skole; lærer Klejs og børnene fra Blegind kom til Hørning. Skolen tog navneforandring til Blegind-Hørning Fællesskole. Der var uenighed omkring det med skolens navn, men Blegind gik af med sejren, da Blegind var hovedsagnet. Ved udvidelsen fik skolen et sløjdløkkale, et skolekøkken, en ny gymnastiksal og to nye klasselokaler. Lærer Klejs overtog undervisningen med drengene i sløjdløkkale. I skolekøkkenet ved siden af var det fru Videbæk der stod for undervisningen af pigerne. På et tidspunkt i sløjdtimen listede Klejs gerne ind i skolekøkkenet for at få lidt godt til ganen. Pigerne havde nemlig gerne husgerning samtidig

med at vi havde sløjd.

Vi fik Klejs til sang. Han spillede også violin, men den lød lidt anderledes end Reinholt's; den havde også alle strengene. Nu skulle vi lære at synge Den Danske Sang.

En kort tid havde vi en vikar, der afløste Søgård. Han hed Pedersen og havde noget familie i Bjertrup, som han boede hos. Ligeledes var frk. Løkke lærer ved skolen en tid.

I Reinholt's tid blev der holdt juletræ i den gamle gymnastiksal for elever, lærere og forældre. Søgård's skolestue blev brugt til garderobe og Reinholt's til kaffestue. Skolekommissionen var gerne med ved den lejlighed.

Den årlige skoleudflugt gik til Pindsmølle, i den mindste klasse. Ellers var det med tog til Himmelbjerget, Munkebjerg, Mariager eller Viborg. Det var hvert år en stor begivenhed. Vi skulle stille op i to rækker, klassevis, vi blev talt op, inden vi steg på toget, når vi steg af, og inden vi steg på igen, når vi skulle hjemad.

Det år vi var på Himmelbjerget, var der ved at gå panik i Reinholt. Vi havde været med toget til Ry, og sejlet derfra til Himmelbjerget. Da vi skulle hjem, kunne han ikke blive enig med sig selv, om vi var 106 eller 105 elever. Ved Søgård's og Riisberg's hjælp, blev antallet dog forhandlet på plads, og vi kom alle hjem i god behold

I ældste klasse var vi en tur i København. Da følte vi, at nu skulle vi ud og se den store verden. Vi havde vist 3 eller 4 dage til turen, med tog over Lillebæltsbroen, og togene kunne køre lige om bord på Storebæltsfærgen, storheden var ikke mindre da vi var kommet hjem igen.

Engang imellem høres en sige: »Jeg gik

mest i skole i frikvartererne». Det var nok mest drengene. Det er også dem, der kan fortælle de mest drabelige historier herfra. Pigerne vil sikkert huske andre ting, der kan fortælles om.

I de små klasser samlede vi på marmorkugler og hønseringe; de var i mange forskellige farver. Vi byttede, spillede og samlede også på glansbilleder. Det var ikke alene pigerne der gjorde det, det var også drengene. Desuden samlede mange af drengene også på cigaretmærker og tobaksposer.

Ved gavlen syd for vaskehuset var der en affaldsgrube, hvor asken fra fyret kom i. Der var et stort låg over gruben, hvori der var en lem. Den kunne lægges så den blev til en faldgrube. En dag var der nogle af de store drenge, der havde fået en af de mindre lokket i. Han slog sig ikke, men han blev godt beskidt af asken. Ved vaskehuset var også et springvand med en hane, som Reinholt åbnede hver morgen, og kun han måtte skrue på hanen. En dag var der en dreng der ville have lidt mere kapacitet på springvandet. Han fik lukket hanen op for fuld skrue, og vi så den flotteste geyser. Den sprang fire til fem meter. Nu var der kun problemet med at få geyseren til at falde til ro igen. Ingen kunne komme til hanen uden at blive våde. Reinholt havde opdaget hvad der foregik. Han tog skyndsomt sin filthat på, og kom ud og lukkede for vandet, fik fat i kraven på knægten og slæbte ham ind i sit klasselokale. Efter at alle kunne høre Reinholts kraftige dunder-tale fra klasselokalet, turde ingen siden nærme sig hanen til springvandet. Det var en af de dage, hvor han kunne skaffe ro. Alt blev knugende stille; hujen og hajen i skolegården forsvandt, ja, man syntes næsten

også fuglene forstummede. Reinholt havde et meget svingende humør. Men han kunne også i en time sige: »Vil I ikke have en historie i dag«. Så fik vi oplæsning resten af timen, gerne et eventyr.

Mobning i skolen, kendte vi også dengang og da var det også et problem, måske endnu større end i dag. Hvis lærerne blev blandet ind i det, blev det kun værre, for så var man en sladrehanke. Det var som altid de svageste det gik ud over. Det var aldrig de stærkeste, og man var jo modig, når man havde fået sig møvet ind i den store flok og det ikke var en selv det gik ud over.

En nedværdigelse pigerne kunne få, var at blive slæbt ind på drengetoiletet, og omvendt hvis drengene blev slæbt ind på pigetoiletet. Havde man en skolekæreste, var det noget man gik meget stille med. Kæresten fik det i hvert fald ikke at vide. Efterhånden som vi blev ældre blev pigerne mere interessante. Vi vovede at nærme os dem, og var med til at hoppe i sjippetov. Det var her de første forelskelser kunne opstå.

Den 1. april 1956 kom Bent Bøtcher Rasmussen som ung og ny lærer. Lidt senere kom Lindberg og afløste Reinholt, som førstelærer. Vi fik Bøtcher til geografi, fysik og gymnastik. Nu fik vi noget mere undervisning lagt på skyggen i frk. Riisbergs klasselokale. Det var nye tider. Vi lærte om planeterne i solsystemet og lysets hastighed, og i fysiktimerne fremstillede vi brint. Det gjorde vi for øvrigt også for skolekommissionen til eksamen. Det havde den aldrig set før.

Lindberg havde vi til regning. Han var en dygtig lærer, men hænderne sad løst på ham. Det var også det år, vi gik til præst ved Bruun Simonsen i præstegården, der

lå, hvor Præstehaven nu ligger. Deraf navnet.

I 1956 havde vi Suezkrisen, hvor skibe blev sænket i Suezkanalen, så olien skulle sejles syd om Afrika.

Ungarnopstanden i efteråret 1956 på samme tid, gjorde indtryk. Især da russerne, nogle dage senere, sendte tanks ind i Budapest og brutalt nedkæmpede den.

Det gjorde stort indtryk, måske fordi der kun var gået 11 år efter befrielsen i 1945.

Vi samlede den dag omkring flagstangen i skolegården, og flaget blev hejst på halv.

En skole lignede dengang som nu mest sine lærere. En ny tid var begyndt for Blegind-Horning Fællesskole, medens den endnu ikke var større, end at alle lærere, elever og

forældre kendte hinanden.

Den 27. marts 1957 blev de fleste af os konfirmeret, og syv års skolegang sluttede til 1. april.

Nogle af os kom lidt senere på efterskole. Kun ganske få fortsatte den boglige linie, mange af vi drenge fik arbejde ved landbruget, som de fleste senere forlod for at få en lærerplads.

I de fleste landbokredse var der stadig tradition for, at man tog et ophold på en højskole.

Meget er sket siden vi gik ud af skolen. Revselsesretten blev afskaffet i 1960, mange flere får en boglig uddannelse i dag og det var nok ikke gået i dag, at Søgaard fortalte en klasse om sine eventyr med opium.

Jørgen Christensen

Bakkeskolens 5. klasse 1954. Bagerst til venstre: Ole Rosted Ring, Svend Kastbjerg, Jørgen Christensen (artikkels forfatter), Bent Rasmussen, Preben Kjærsgård Jensen, Per Jensen.

Midtertrækken: Erik Jensen, Knud Brød Thomsen, Karen Marghete Vinther Pedersen, Inger Mikkelsen, Lis Stefensen, Bodil Jensen, lærer Frederik Søgaard.

Nederst: Karen, Anni Jensen, Grethe Lauridsen, Inger Eriksen, Britta Sørensen, Nanna Absalon.

Højboskolen

Højboskolen i vinteren 1976

Allerede i begyndelsen af 70'erne begyndte man i Hørning byråd og i skolekommissionen, som man jo havde den gang, at diskutere den næste skole i Hørning by. Selvom man næsten årligt byggede endnu en klods til Bakkeskolen, blev det tydeligt, at der skulle mere til. Således steg kommunens befolkningstal fra 1965 til 1975 med mere end 50% og rundede 5.800 indbyggere.

Helt centralt i debatten om den nye skole stod Bakkeskolens skoleinspektør og efter sammenlægningen i 1970 med Veng Sog-

nekommune kommunens ledende skoleinspektør Charles Andersen. En skolemand af Chresten Kold'ske dimensioner. Visionær, inspirerende, grundig, arbejdsom, ordholdende og redelig i ordets allerbedste forstand. Hvordan det gennem årene lykkedes ham at få overbevist en vaklende skolekommission og et byråd, hvor de fleste nok havde gået i den gode, gamle landsbyskole, om, at man i sådan en lille jysk flække skulle kaste sig ud i et så meget anderledes skoleeksperiment, står stadig som en gåde af de helt store. Højboskolens første 10-15 år skulle også vise, at vel havde

man taget en beslutning om at skolen skulle være anderledes, men vi må nu nok hellere o.s.v.

Denne ulyst til at føre sin egen beslutning – en åben plan skole – ud i livet, kom frem allerede i første fase af byggeriet. Den nye bygning rummede ud over kontorer og lærerværelse, et formningslokale og et musiklokale, 2 børnehaveklasselokaler og plads til 10 klasser. Men i stedet for 2 storrums, med plads til 4 klasser i hver, havde man lavet et storrums med plads til 4 klasser og 4 almindelige klasserum. (For hvis nu o.s.v....). De almindelige klasselokaler fik lov at stå ubrugte et år og blev derefter ændret til et storrums.

Ved skolens indvielse den 12.08.75 talte daværende borgmester H. Kolby-Larsen om »skolen som et kulturhus«, som det nu var op til alle på skolen sammen med forældre, nævn og kommission at få til at fungere. 3 dage efter startede man forhandlinger om at flytte folkebiblioteket fra Bakkeskolen til Højboskolen. Et år senere var skolens musiklokale og halvdelen af det åbne kantineområde blevet til folkebibliotek. Legeplads var der ikke noget, der hed, med mindre man syntes om at lege med mudder, men så tog skolens forældre heldigvis fat og lavede legeplads.

Det følgende årstid havde skolekommissionen og byrådet svært ved at finde egne fødder. Sept. 76. Forslag om tvillingskole til Højboskolen. Okt. 76 skal Højboskolen udbygges som 4-sporet skole. Nov. 76. Højboskolen udbygges til 2-spor. Feb. 77. Biblioteket placeres fast på Højboskolen. Marts 77. Højboskolen skal sammenbygges med Hørning Hallen. Maj 77. Skolen

udbygges med to fløje med nødvendige klasse- og faglokaler. Juli 77. Højbo skal kun være to-sporet. Der skal bygges en 3. skole i Hørning og Veng skal være to-sporet. Sept. 77. Udbygningen af Højboskolen halveres

Endelig i oktober 77 beslutter man at bygge Højboskolen færdig, som 2-sporet skole og så inden 1980 at bygge endnu en skole, der som bekendt aldrig kom. Til gengæld fik Højbo så i 1982 endnu en tilbygning, »Knotten«, med plads til 6 klasser. Svømmesalen, der lå i det oprindelige projekt blev aldrig til noget, og først i 1985, 10 år efter skolens start, fik skolen en rigtig gymnastiksal.

Ved starten af skoleåret 78/79 flyttes 4 klasser fra den overfyldte Bakkeskole til Højboskolen. To 7. og to 8. klasser, så skolen med et slag er overbygningsskole. Uproblematisk er det ikke. Højboskolen er en åbenplan skole, men forældrene forlanger undervisning i almindelige klasselokaler, der da også indgår i nybyggeriet. Flytningen bliver dog forholdsvis uproblematisk bl.a. takket være et par lærere fra Bakkeskolen, som det første år i et vist omfang fulgte deres klasser på vej.

Tilbygningen, der blev taget i brug i 78 løste for en stund en lang række lokaleproblemer. Folkebiblioteket fik egne lokaler, så det igen blev muligt at indrette musiklokale. Håndarbejds- og sløjdelokale, som vi havde måttet klare os uden blev nu etableret sammen med lokaler til fysik, hjemkundskab og biologi. I kælderen blev der senere i den ene fløj indrettet motorlokale til brug for valgfag og for ungdomsskolen, og i den anden kælderfløj etablerede man

Fritidshjemmet og Børnehaven Højbo.

Da Højboskolen startede i 1975 var det med 170 elever i 8 kl. og med 7 lærere incl. inspektøren. I 1977 var der 286 elever og 15 lærere. Året efter var der 460 elever i 22 klasser og 30 lærer. I 1980 var der 27 klasser til 21 klasselokaler. Så måtte formning og håndarbejde rykke i kælderlokaler, og selv på scenen ved de dengang gule stole blev der indrettet klasselokale. I 1985, ti år efter skolens start, var der mere end 500 elever og over 50 lærere.

En så voldsom udvikling krævede sit af alle parter, og her har Højboskolen været privilegeret. Fra dag et oplevede vi en utrolig opbakning fra forældresiden. Skeptiske over alt det nye ind imellem, men altid loyale og utrolig positive i deres opbakning. Forældrenes repræsentanter, de skiftende skolenævne, har gennem de 15 år undertegnede kender til, været åbne og smidige samarbejdspartnere. Skolens serviceperso-

nale, sekretær og pedellerne fandt sig i alle vores særheder og nogle gange vanvittige ønsker og krav. Lærerne selvfølgelig. Det er jo dem, der sammen med deres klasser og forældrene gør skolen til noget særligt. Og det har de gjort fra første dag og frem til i dag. Uanset om de har været flippede og langhårede med »lilla ble og rustne små biler« eller som i dag, hvor de næsten ikke er til at skelne fra ganske almindelige mennesker. Højboskolen har altid, fordi den er en spændende, anderledes skole, haft held til at tiltrække engagerede lærere.

Vilhelm Halgreen, skolens viceinspektør fra 1987 og inspektør fra 1990 har andetsteds skrevet om skolens undervisning og om vores holdning med udgangspunkt i børnene. Lad mig her til slut nævne nogle af de ting, som Højboskolen også var og er. Allerede i 1982 startede skolen sine produktionsuger, hvor de ældste klasser i en uge omdannede skolen til et minisamfund med forretninger, værksteder, bank, café'er,

eget pengesystem, egen avis og nyhedsudsendelser over radio eller fjernsyn. De frie kræfters spil. Så tidlig som i 1988 indførte man det pengeløse samfund med dankort.

Et af skolens varemærker, musikken, er blevet tilgodeset med mange forskellige koncerter og selvproducerede musicals. Der er lavet film i kilometervis. I 1982 producerede 6.a. således en film om klikeproblemer, som via Amtscentralen i Århus blev tilbudt andre skoler. Den årlige erhverspraktik for de ældste årgange fik et spændende løft, da eleverne ikke blot blev tildelt en ønsket praktikplads, men skulle søge den via opslag fra praktikstederne, og de blev så »antaget« efter samtale.

I 1982 havde skolen en featureuge om Nicaragua, der på det tidspunkt var præget af politisk ustabilitet. Der blev produceret

flere hundrede kladdehefter, 220 ABC'er oversat til spansk, kuglerammer, legetøj m.m., og for de 4000 kr., der kom ind på afslutningsaftenen, blev der købt blyanter, farvekridt, kuglepenn og o.s.v. De over 200 kg materialer blev gratis sendt til skolerne i San Ramon. Kvitteringen fik skolen via et udklip fra to Nicaraguanske dagblade, der skrev om »materiales didacticos donado por los ninos de la escuela primaria »Højboskolen« de Dinamarca».

Uden sammenhæng i øvrigt stod Højboskolen i 1984 som primus motor for et kæmpekarneval med optog af hundredvis af udklædte børn gennem byen. Musik og teater har været nogle af skolens varemærker, kulminerende med Cirkus Solskin, der i 1986 blev startet på initiativ af en af de »der langhårede lærere fra Højboskolen«.

Jens Bjørn

Den nye teknik introduceres i en emneuge om fremtidsværkstederne på Høring skolerne.

Opbrydning, målsætning og opdeling – eller når sommerfuglen kommer i stormvejr

Højboskolen i starten af 1990'erne

Starten af 90'erne skulle vise sig at blive fuld af udfordringer for Højboskolen. Med Bertel Haarder som undervisningsminister kom der detaljerede og landsdækkende undervisningsplaner. Der skulle indberettes karakterer til undervisningsministeriet, og kvalitet og resultater blev sammenlignet mellem skoler og kommuner. Samtidig fik lærerne en længe ventet omlægning af arbejdstiden. Resultatet var en tjenestetidsaftale med Ø, U og F-tid, der prøvede at spænde ben for al udvikling og nytænkning.

Det kom naturligvis også til at smitte af på Højboskolen.

Var det nu slut med den kreative og dynamiske skole, og var vi på vej til – eller sad vi

allerede i – den sorte skole? Der var nogle, der så spøgelser. Højboskolens grundlæggende holdning havde altid været, at der i hvert enkelt barn er kvaliteter og evner, der er nødvendige for fællesskabet. Den værdi var umulig i en folkeskole, hvor der blev stillet krav om, at alt fra elevernes evner til lærernes arbejdstid skulle udtrykkes i tal.

Sådan gik diskussionen mellem bestyrelse, medarbejdere, ledelse og forvaltning. Ændringerne satte spor i hverdagen, men Højboskolens ånd forsvandt aldrig, og der var tid, energi og lyst til mange andre aktiviteter.

SFO flytter fra mørke til lys

Efterhånden var næsten alle børnene i børnehaveklassen indskrevet i skolefritidsord-

ning, - der var ikke mange, der havde en hjemmegående far eller mor, der kunne tage imod efter skoletid. Det satte ideerne om et tættere samarbejde mellem skolen og fritidsordningen i gang. Så da der blev mulighed for en flytning af SFO'en til lokalerne i Knotten, blev det en oplagt løsning. Skolefritidsordningen flyttede fra sin mørke tilværelse i kælderlokalerne overfor Hørninghallen, til de nyrenoverede lokaler med en meget stor legeplads fælles med indskolingsklasserne. Det gav grobund for et frugtbart samarbejde mellem lærere og pædagoger, hvor resultatet blev en fælles opmærksomhed på hvordan hvert barn bedst udviklede sig. Det betød også en større faglig og indlæringsmæssig opmærksomhed helt fra børnehaveklassen. Det havde i mange år været forbudt at »undervise« i børnehaveklassen. Nu kunne man opleve børn, der sad og lavede regnestykker.

10-klasse afdeling

Med flytningen af skolefritidsordningen blev der skabt muligheder for at etablere en 10-klasse i nogle mere selvstændige rammer, - og alligevel med tæt tilknytning til skolens faciliteter og faglokaler. Det var vigtigt, at 10-klasse blev et tilbud, der rakte ud over den obligatoriske folkeskole. Her blev altså etableret en »skole-i-skolen«, hvor de unge i langt højere grad selv havde indflydelse på undervisningens indhold og rammer. En meget stor del af undervisningen var individuelt tilrettelagt, fordi de unge havde valgt 10-klasse af vidt forskellige grunde.

I tilknytning til 10-klassen blev etableret en »lejlighed«, hvor de unge på skift kunne bo, for at få en fornemmelse af udfordringerne i at flytte hjemmefra.

Den dramatiske udfordring

Skolegang på Højboskolen betød mindst én oplevelse i et stort fælles totalteaterprojekt. Den fælles identitet som børnene får af at være med i det samme projekt uanset om de går i 2. eller 6. klasse kan ikke undervurderes. Ikke nok med, at børn og voksne får øjnene op for kvaliteter og evner hos hinanden, men også stemningen bagefter, når små og store kender hinanden fra fælles oplevelser, betyder rigtig meget i hverdagen. Det var en helt utrolig fornemmelse at være med i det store Jeksendalspil i 1992, hvor menneskets historie blev gennemspillet fra stenalderen til en nutidig rockfestival af samtlige 350 elever fra børnehaveklasse til 8. klasse. Stykket blev spillet i dalen mellem Adslev og Jeksen, og en stor kreds af forældre havde påtaget sig ansvaret for det praktiske.

Udsyn og indblik

Højboskolen indgik i tre tætte internationale samarbejder i starten af 90'erne. Det drejede sig om samarbejder med en skole i Uelzen mellem Hamburg og Hannover, med skoler i Swansea i Wales og med pædagogisk institut i Novosibirsk i Rusland. De to første handlede først og fremmest om

Højboskolen set fra luften i 1990.

Børnedyrskue på Højboskolen i efteråret 1981.
Bo Eriksen fodrer anden.

tysk- og engelsksproglig udfordring for Højboskolens elever, der var på udvekslingsbesøg i de to lande. I øvrigt var samtlige Højboskolens lærere og pædagoger i 1991 på studietur til Wales, for at skabe grundlaget for det videre samarbejde. Samarbejdet med Novosibirsk var et samarbejde om mellemnational forståelse, og en stor del af det samarbejde foregik som pædagogiske diskussioner mellem de involverede lærere og pædagoger. Også her var der flere gensidige og lærerige besøg.

Faglighed og resultater

Faglighed, kvalitet og resultater var nogle af nøgleordene fra undervisningsministeriet. Det smittede også af på undervisningen på Højboskolen, selv om de umiddelbart var svære at forene med Højboskolens nøgleord, der snarere var kvalitet, personlig udvikling og ansvar. Der skete først og fremmest en større fokusering på børnenes læseindlæring, og der blev indført standardiserede læseprøver i 1., 3. og 5. klasse. Det var en stor kamel at sluge.

I den forbindelse blev ressourcerne til specialundervisning omlagt. Det viste sig, at den forebyggende specialundervisning ikke havde den effekt, som vi havde håbet, og timerne blev i stedet brugt på de intensive og individuelt orienterede læsekurser, som netop blev indført på det tidspunkt.

De små specialiserede hold

Det var også i de år, at vi for alvor mærkede de meget urolige børn dukke op i skolen. Børn med en reaktion som vi ikke tidligere havde kendt. Vi havde meget svært ved at tackle dem i den mere og mere individuelt orienterede undervisning. Det betød at vi oprettede de første hold udelukkende for disse urolige elever – damp-børnene –, dels for at skabe nogle mere strukturerede ram-

mer til børnene, og dels for at støtte undervisningen i resten af klassen, hvor der ellers skulle bruges ekstraordinært mange kræfter på netop disse børn.

Også en anden gruppe havde behov for helt særligt tilrettelagt undervisning, – det var de fremmedsprogede elever. Antallet af fremmedsprogede børn steg meget, og mens de hidtil kunne integreres enkeltvis i klasserne, blev der nu oprettet egentlige modtagelsesklasser.

Alt i alt oplever vi altså en udvikling i retning af at de elever, der af den ene eller anden grund kræver særligt tilrettelagt undervisning samles i mindre hold. Det er en udvikling, der uden tvivl hænger sammen med de højere krav til børnenes læse- og regnefærdigheder. Det bliver sværere og sværere at rumme de særlige udfordringer indenfor klassegruppen.

Sommerfuglen flyver videre

Samlet set må man konstatere, at der kom udfordringer til Højboskolen om at kunne dokumentere og synliggøre undervisningsresultater. Det betød en kæmpe udfordring for skolen, for de værdier som undervisningen byggede på, og for den måde undervisningen var tilrettelagt på. Kunne Højboskolens pædagogik overhovedet overleve?

Ja, - for også for Højboskolen var det sundt at blive udfordret på det, som man næsten følte sig selvtilstrækkelig i. Og det musiske og kreative er så grundlæggende forankret i skolen, at det stadig er et af skolens allerflotteste varemærker.

Vilhelm Halgreen

Hørning Ungdomsskoles historie – kort fortalt

For mere end 62 år siden startede de første kommunale ungdomsskoler i Danmark. Det var under anden verdenskrig, hvor folkettingen i 1942 vedtog en lov om ungdomsundervisning for den ufaglærte danske ungdom. Baggrunden for loven var dels at give den del af den danske ungdom, der havde en ringe skolebaggrund, en bedre viden om samfundet samt praktiske færdigheder og dels forsøge at bremse op for den stigende tilslutning til de nazistiske og fascistiske ungdomsorganisationer.

Det var i de store købstæder, det startede, og der skulle gå mange år og foretages mange lovændringer før ungdomsskolen fik sin opstart i Hørning. Fra 1954 gjaldt tilbuddet for alle unge, og fra 1960 blev det en kommunal forpligtelse at tilbyde ungdomsskoleundervisning.

Netop på det tidspunkt blev en nybagt

Lærer Anders Beck-Rasmussen underviser i formningsskulpturens mange facetter ca. 1968.

lærer, Ole Krarup Leth, ansat på Blegind-Hørning Fællesskole (Bakkeskolen). Det blev hans opgave, som nyvalgt formand for ungdomsskolenævnet at starte en ungdomsskole i Hørning. I 1961 lykkedes det så. I vinteren 61/62 var der elever nok til et hold i madlavning og et hold i sløjd. Desuden skulle de tilmeldte elever modtage undervisning i faget ungdomsorientering.

Ole Krarup Leth, nu pensioneret viceskoleinspektør, fortsatte som leder af ungdomsskolen i Hørning i 6 år til 1966, hvor han blev afløst af Egon Andersen, som var leder til kommunesammenlægningen i 1970.

I den første 10-års periode svingede elevtallet mellem 40 og 88. Kurserne var gennemgående håndværksmæssige fag plus ungdomsorientering. Weekendture og klubvirksomhed fra 1966 i kælderen på Bakkeskolen blev nye tiltag.

Allerede i vinteren 1955-56 var man imidlertid startet med ungdomsskole på Venge-

Inger Bach-Jensen (til højre) instruerer husgerningsholdet i sovsens hemmeligheder i ungdomsskolen. Ca. 1962.

Hårby-Søballe fællesskole (den nye flotte Veng skole) under ledelse af førstelærer Myhre Jensen, Nr. Vissing. Fra programmet fra 1958/59 fremgår det, at der var ungdomsskole for alle 14-18 årige i Venge Kommune hver tirsdag fra kl. 15.10 til 22.00. Dagen var delt op i dansk, samfundslære, erhvervslære med landbrugslære, boliglære (pi), sløjd og husholdning (pi). De unge, der deltog, kunne efter loven få fri fra arbejde om eftermiddagen.

I 1970 ved kommunesammenlægningen blev Venge og Hørning Ungdomsskole slået sammen og for første gang nåede man over 100 elever. Lærer Anders Bech-Rasmussen, der 3 år før var startet som leder af Venge Ungdomsskole blev overordnet leder af den fælles Hørning kommunale Ungdomsskole og Egon Andersen fortsatte endnu 2 år som afdelingsleder i Hørning. Nye avancerede fag så dagens lys: musik, filmkundskab, motorkursus, radioteknik, modelfly, skak, plej dig selv etc. og traditionen med at tage på en spændende ungdomsorienteringstur i påskeferien med et stort antal unge blev lagt.

Op igennem 70'erne blev Klub Veng i Borgernes hus åbnet, og ungdomsskolen i

Ungdomsskolen lavede også hold for piger i sløjd under faglig ledelse af Jørgen Kleis ca. år 1967.

Hørning fik vokseværk, både i Hørning By og i Veng.

En stor flok unge lærere fra Bakkeskolen dannede grundstammen af undervisere og klubfolk. Mogens Krüger herskede med stor autoritet i ungdomsklubben. Jeg selv startede min ungdomsskolekarriere. I 1973 blev Ole Risom leder af Ungdomsskolen. Under hans fantasifulde ledelse voksede ungdomsskolen yderligere og i sæsonen 74/75 nåede skolen op over 200 elever. Ud over mange spændende nye fag vil især lejrskoleturene blive husket af de mange gamle elever, der læser disse linier: Turen tilbage til jernalderen i Lejre, til stenalderen på Hjerl Hede, erhvervsorienteringsturen på Langelandsgade kaserne, overlevelsesturene i bl.a. Sverige og Norge med start i 1973, ulandsorientering i Tunesien og Marokko, sejlture med Fulton og senere i 70'erne, 80'erne og 90'erne en lang række focusture med diverse aktuelle emner i ind- og udland.

I 1977 overtog jeg jobbet som ungdomsskoleinspektør i Hørning. Ole Nissen blev souschef og Bent Vorre Olsen afdelingsleder i Veng. Den ny Klub Højbo åbnedes. Samme år benyttede 315 elever sig af ungdomsskolens tilbud.

Oliekrisen i begyndelsen af 70'erne havde sat sig dybe spor og bl.a. var ungdomsarbejdsløsheden vokset til usete højder. Ungdomsskolen gik ind i arbejdet med at skaffe jobs og uddannelse til de unge i et storstilet arbejdsløshedsprojekt, som faktisk lykkedes helt godt.

Fagrækken blev endnu engang udvidet i 1978 bl.a. med faget modesyning, der under Vibeke Smærup kyndige hånd voksede til en formidabel succes, hvor der hvert år siden har været omkring 100 piger

Commandore 64 var starten på EDB eventyret i ungdomsskolen

til hendes undervisning.

De unge strømmede stadig i større flok til ungdomsskolen og i 1980 var der mere end 400 elever.

I 1984 startede vi ungdomsskolens heltidsundervisning for skoletrætte elever på Ungdomsdagskolen på Jeksen Dalvej.

Sommerfuglen vokset til en brølede drage

For mange år siden blev der skrevet om sommerfuglen, og måske kan vi, til vores forlystelse, se den som den store drage, der har taget sig til at brølede sig frem i landet.

Aviserne skrev over hele landet artikler om det unikke projekt »Hørning Sommerferieskole«. – ikke mindst Niels Bach-Jensen i Aa.St.

Sommeren 1985 blev særlig festlig for de 10-14 årige, hvor 259 børn havde spændende aktiviteter de 2 første uger af sommerferien. Næmlig sommerferieskolen – som sendte en brochure ud, formet som en sommerfugl med et sandt flor af tilbud. Det var lige fra showdance til svæveflyv-

ning. I 1986 og 87 voksede »sommerfuglen« til en drage af vældige dimensioner – over 600 ønsker om en uges undervisning blev indsendt. I årene 1988 og 89 blev den økonomiske ramme så snæver at sommerfuglen blev stækket og juniorklubberne så dagens lys. Så man kan roligt sige at sommerferieskolen var juniorklubbernes forløber.

I 1986, hvor ungdomsskolen i Hørning fyldte 25 år genåbnedes Klub Højbo for de 12-18 årige. Klubbens ny leder Knud Stange formåede at skabe et aktivt samlingssted for kommunens unge. Projekt »Cirkus Solskin« for de 0-100 årige i kommunen startedes med støtte fra kulturministeriet. Et flot projekt over 4 år med Niels Mølgaard som rorgænger og et deltagerantal på 120. En seniorklub for de 18-25 årige startede i Veng.

Der er mere end 500 elever og 60 ansatte i jubilæumsåret.

Starten af 90'erne er stadig præget af ungdomsarbejdsløshed. For at gøre noget aktivt ved det starter ungdomsskolen en produktionsskole på Jeksen Dalvej 3 i 1991. Her får mange unge hjælp til at komme

Et knallerkørekorthold består under kyndig ledelse af kørelærer Søren Madsen

videre med job eller uddannelse de efterfølgende år. Enkelte gennem den Fri Ungdomsuddannelse eller Erhvervsfaglig grunduddannelse.

I 1991-92 topper de store ungdomsårgange og ungdomsskolens deltagerantal med 660.

Et af de nye skud på stammen i 90'erne var etablering af en juniorklub i Veng i 1994, en succes som siden er vokset under Erik Vingborgs dygtige ledelse. Klubben er siden blevet udvidet 2 gange.

90'erne var også præget af megen vold og kriminalitet, centreret i Hørning by. En kraftig SSP-indsats, hvor ungdomsskolen, klubberne, politiet og den opsøgende medarbejder vendte billedet, så situationen i dag svarer til en gennemsnitskommune.

Sidste større ændring i ungdomsskoleindsatsen er udvidelsen i 2003 af Ungdomsdag-skolens virkefelt, så også en gruppe elever mellem 10-13 år kan få glæde af vores skole- og fritidstilbud.

Desværre har der i denne korte gennemgang af ungdomsskolens 43 årige historie ikke været plads til de mange sjove episoder, de mange anekdoter, den store omtale af alle de hundredvis af dygtige og inspirerende medarbejdere, der sammen med tusindvis af børn og unge fra Hørning Kommune har gjort Ungdomsskolen til en utrolig spændende arbejdsplads. Disse beretninger ville fylde mange bøger. Dette bidrag er derfor kun en opridsning, en smagsprøve på en historie, hvor jeg har været heldig at være medspiller i mere end 32 år.

Et stort skriftligt materiale og bunkevis af fotos og film vidner bedre og mere livagtigt om disse år og dette materiale vil på et tidspunkt blive overdraget til egnsarkivet.

På ønskelisten står nu øverst: Et ungdoms-, kultur- og fritidscenter til kommunes unge. Det vil være en god slutning på denne historie.

Jørgen Naut
ungdomsskoleinspektør

ARKIVERNES ÅBNINGSTIDER

Arkivet i Veng har åbent den 1. torsdag i hver måned fra kl. 18.00-21.00 og ellers efter aftale med Jørgen Christensen på tlf. 86 94 37 72.

Arkivet i Hørning, Toftevej 53a, 8362 Hørning har åbent den 1. torsdag i måneden kl. 18.00-21.00 og ellers efter aftale med arkivlederen på tlf. 86 92 30 66. Telefontid hver mandag, onsdag og torsdag kl. 10.00-12.00.

Efter aftale er der adgang for kørestolsbrugere.

Arkiverne holder lukket i juli måned.

Styrelsen for Egnsarkivet i Hørning Kommune

Formand:

Svend Kannegaard Olsen, Højgårdsvej 15, 8362 Hørning, tlf. 86 92 21 29

Styrelsesmedlemmer:

Jørgen Christensen, Vidkærvej 34, Nr. Vissing, 8660 Skanderborg, tlf. 86 94 37 72

Kjeld Nielsen, Parketten 31, 2.m.f., 8362 Hørning, tlf. 86 92 22 84

Anna Skouenborg Rasmussen, Den Grønne Vej 5, Hårby, 8660 Skanderborg, tlf. 86 52 24 39

Mona Justesen, Hørninggårdsvej 46, 8362 Hørning, Tlf. 86 92 20 55

Repræsentant fra kommunen:

Otto Trap Hansen, Kildevej 8, 8362 Hørning

Repræsentant fra støtteforeningen:

Grethe Overgaard, Rosenvænget 51, 8362 Hørning, tlf. 86 92 20 04

Støtteforeningens bestyrelsesmedlemmer

Formand: Victor Sejersen, Fregerslevvej 43, 8362 Hørning, tlf. 86 92 10 64

Ejo Bjerregaard, Lucernevænget 5, 8362 Hørning, tlf. 86 92 35 46

Karen Haugaard, Egevangen 9, 8362 Hørning, tlf. 86 92 17 51

Erna Bachmann, Ryvejen 43, Hårby, 8660 Skanderborg, tlf. 86 52 28 06

Grethe Overgaard, Rosenvænget 51, 8362 Hørning, tlf. 86 92 20 04

Karen Marie Hansen, Egelundsvej 2, Veng, 8660 Skanderborg, tlf. 86 94 55 29

Villy Kjær Larsen, Birkevænget 13, 8362 Hørning, tlf. 86 92 15 10

Arkivet i Hørning kan godt bruge lidt frivillig hjælp en gang imellem. Hvis du er interesseret, kan du ringe til arkivleder Bente Madsen i telefontiden for at aftale nærmere. Tlf. 86 92 30 66.

Biv medlem af Støtteforeningen – kontingentet er kun 80 kr. pr. år.

Det er stadig muligt at købe årsskrifter fra årgang 1988-2003 og P. C. Nørgårds »Erindringer & Arvegodse«.